

РЕШЕНИЕ

№ 6367

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 16.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенова, като разгледа дело номер **5467** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл. 26 и чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на В. Й., [дата на раждане], гражданин на Република С. срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-7976/03.04.2023г., постановен от Директора на дирекция "Миграция"-МВР. В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в противоречие на материалния закон. Релевира се, че не е налице твърдяната от Директора на дирекция "Миграция"-МВР хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Излага довод, че жалбоподателят не е предоставил документ с невярно съдържание, нито е декларирал неверни данни. Твърди се, че фактът, че жалбоподателят не е бил намерен на адреса при проверката на дирекция „Миграция“ не е от значение, както и че жалбоподателят не е задължен да живее фактически на посочения от него адрес. Моли за отмяна на оспорения акт и за присъждане на разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява, процесуалният му представител, адв. У., изпраща писмено становище, с което поддържа жалбата. Представя доказателства за заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Директор на дирекция "Миграция" – СДВР, чрез процесуалния си

представител юрк. П., оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразност на отказа на всички основания по чл.146 АПК. Поддържа, че са налице достатъчно факти и обстоятелства, че чужденецът при кандидатстване за постоянно пребиваване в Република България е предоставил неверни данни, че ще пребивава на посочения от него адрес. Същото било установено и от наемодателя - сключен договор с 8 чужденци. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, пред съда не са направени други искания.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните ведно с доказателствата по делото и относимите към тях разпоредби, като извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт на основание чл.168 вр. чл.146 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Оспореният отказ е връчен на 12.05.2023 г. на упълномощено лице К. У., жалбата е депозирана до съда на 29.05.2023г.

Оспореният отказ е издаден от директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран по смисъла на чл. 59, ал. 2 ,т. 4 АПК. Отказът е издаден на осн. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10 ал. 1, т. 23 - „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.“

Следователно, жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.

По фактите:

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на основанието по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващият В. Й., гражданин на Република С., е лице с български произход, видно и от представеното

по делото Удостоверение № 00014050120230110, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина /л.32/.

На 29.11.2022г. В. Й. е подал Заявление, с рег. № 536500-4942/29.11.2022г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ /л.20/. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България /ППЗЧРБ/. Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина удостоверение за български произход. Декларирал е адрес в Република България, на който ще пребивава: [населено място], [улица], ет.2. Представил е още заверено копие на национален паспорт на чужденец, издаден от Република С.; Трудов договор № 019/28.11.2022г. /л.36/, сключен между жалбоподателя и „Д.А.С. ХАУСБАУ“ ЕООД за длъжност „общ работник, строителство на сгради“ на пълно работно време от 8 часа дневно с месторабота и задължения, утвърдени в длъжностната характеристика, която по делото не е представена; Справка за актуално състояние на действащите трудови договори по отношения на дружеството-работодател; Декларация /л.35/ с нотариална заверка на подписа от Д. А. П., ЕГН [ЕГН] с която същата е декларирала, че притежава собствено жилище по нотариален акт № 146, намиращо се в [населено място], [улица], ет.2, което ще предостави за ползване на лицето В. Й. и е съгласна лицето да бъде адресно регистрирано на посочения адрес; Свидетелство за съдимост, издадено от Основен съд П., Република С., в превод на български език /л.33/.

В хода на административната процедура, с писмо рег. № БЛ-31-3499/15.12.2022г. /л.39/ по описа на ТДНС - Б., ДАНС е представено становище, съгласно което специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че В. Й. представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България.

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР и разпоредително писмо на главния секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017 г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, е осъществена проверка по отношение на чужденеца. Проверките са обективирани в докладна записка с рег. № 5365р-258/21.01.2023г. и становище с рег. № 5365р-258/21.01.2023г. /л.17/. От съдържанието на същите се установява, че на 24.01.2023г. служители на „Миграция“ при ОДМВР - Б. извършили проверка на декларирания от чужденеца адрес в [населено място], ул. „А. Л.“ №11, ет.2. като не е открит никой на посочения адрес. При проведен телефонен разговор с Д. А. П. заявява, че не живее в Б., а в [населено място]. Същата е установена на горепосочения адрес. От нея е снето писмено обяснение, в което посочва, че тя е собственик на апартамента в [населено място], но не е показала документ за собственост и не е предоставила достъп. Твърди, че през 2022г. е подписала догори за наем поради финансово затруднение, с които дава съгласието си на 8 бр. чужди граждани да пребивават в имота Й, както и да ползват

посочения адрес при кандидатстване за получаване на право на постоянно пребиваване в Р България. В допълнение заявява, че не е виждала лицата и в жилището никога не са живели чужди граждани. Указано ѝ е да се яви в Група „Миграция“ при ОД на МВР- Б. във връзка с което Представя нотариален акт за покупко – продажба на имот № 146, том I, рег.№ 3722, дело № 129 от 2007г. за адрес [населено място], [улица], видно от който апартаментът е с обща площ 82 кв.м. На 25.01.2023г. е извършен визуален оглед на от служители на Група „Миграция“, ОДМВР – [населено място] на същия адрес, от който е установено, че жилището е необитаемо и в него няма оставени вещи.

Към преписката е приложена още справка от АИС „Граничен Контрол“ /л.43/ , от която се установява, че за периода от 28.11.2022г. до 03.04.2023г. В. Й. е напуснал територията на Република България на 29.11.2022г., непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване, като до момента на проверката – няма регистрирани последващи влизания на територията на страната.

Изготвено е отрицателно становище по чл. 46 ППЗЧРБ, с рег. № 536р-260/26.01.2023г. /л.17-л.19/ на началник, старши инспектор З. П. по отношение възможността В. Й., да придобие статут на постоянно пребиваващ чужденец в Република България.

Постановен е оспореният Отказ с рег. 5364р-7976/03.04.2023г. на директора на дирекция „Миграция“- МВР. Административният орган е приел, че заявление рег. № 536500-4942/29.11.2022г. по описа на група „Миграция“ при ОДМВР Б. е подадено при спазване на изискванията на чл.34, ал. 3 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи съгласно чл. 34, ал.1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ. Цитирана е информацията, установена при проверка на местопребиваването на чужденеца на декларирания от него адрес в [населено място], където същият не бил установен. Въз основа на установените в хода на проверката обстоятелства в т.ч. обясненията на собственика на имота Д. А. П., и от друга страна информацията от извършената справка в АИС „Граничен контрол“, административният орган е достигнал до извод, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението В. Й. декларирал неверни данни, като пред административния орган е заявил адрес за пребиваване, на който реално не пребивава. Въз основа на изложеното е направен извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация /л.35/ за предоставяне на адрес за пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България за получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца. Прието е, че в случая по преписката е налице противоречие между фактически установените обстоятелства и наличните документи по преписката към процесното заявление. Така установеното е дало на органа основание да постанови отказ по чл.10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ по подаденото заявление.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не е спорно между страните по делото, че жалбоподателят има български произход, което обстоятелство е основание да получи разрешение за постоянно пребиваване на

основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление от жалбоподателя, са приложени изискуемите документи, като в съответствие с нормата на чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор, сключен между „Д.А.С Хаусбау“ ЕООД – работодател и В. Й. работник на 28.11.2022 г. Видно от представените в хода на съдебното производство доказателства от страна на ответника, е че въпросното дружество няма счетоводен офис в [населено място], нито офис на проверените адреси, както и че управителят и собственик на дружеството Д. А. Ш., е напуснал пределите на Република България на 30.05.2023 г. през ГКПП „Аерогара С.“ и от тогава до 23.06.2023 г. няма регистрирано влизане през ГКПП на Република България. В тази връзка е направен извод за заявяване на фиктивен адрес от страна на дружеството /л.58/.

Оспореният административен акт е мотивиран, с извършени проверки на дати 24.01.2023г., съответно на 25.01.2023г., обективирани в становище с рег. № 5362р-260/26.01.2023г., изготвено от Началник на Група „Миграция“ – ОДМВР [населено място], в хода на които е установено, че на декларирания адрес за пребиваване чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Безспорно в случая въз основа на събраните доказателства се установява, че жалбоподателят В. Й. в депозираното от него заявление за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване, че ще пребивава на адрес: обл. Б., общ. Б., [населено място], [улица], ет.2, за което от негова страна е представена и нотариално заверена декларация от собственика на жилището – Д. А. П. в, че същата му предоставя жилището за ползване и дава съгласие чужденецът да бъде адресно регистриран на този адрес.

Спорът между страните в случая касае изцяло приложението на материалния закон и по-конкретно - чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, съгласно които се отказва издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От представеното по делото становище с рег. № 5362р-260/26.01.2023г., е установява, че в хода на извършената проверка на адрес – [населено място], [улица], ет.2, е констатирано, че собственичката на недвижими имот Д. А. П. е сключила осем броя договори за наем с чужди граждани, като никой от тях не живее на този адрес. Тези обстоятелства, са потвърдени от писмените обяснения дадени от Д. А. П. и извършения визуален оглед на жилището.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, към заявлението за получаване на разрешение за получаване на постоянно пребиваване се прилагат задължително доказателства за осигурено жилище. Представената декларация по делото не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но съдът споделя изводите на административния орган, че се касае за декларирани неверни данни.

Вярно е, че в закона липсва изискване чужденецът да пребивава постоянно на

посочения от него адрес, но при извършената проверка от страна на българските власти е установено, че В. Й. въобще не живее на деклариения адрес, както и че наемодателят Д. А. П. не е виждала въобще чуждият гражданин, нито последният някога е пребивавал в имота й. При това положение, настоящият съдебен състав намира, че безспорно са налице неверни данни, предвид установената липса на намерение от страна на чужденеца да се ползва от деклариения адрес за пребиваване в Република България. Посочването на адрес за пребиваване в Република България, на който както се установи освен чужденецът, са регистрирани още 12 лица – чужди граждани и двама български, също води до извод за липса на намерение у жалбоподателя за реално ползване на деклариения имот.

Дори да бъде прието отправеното в жалбата възражение, че не е житейски логично да пребивава постоянно в България, то при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Както се посочи по-горе, писмените обяснения на собственика на недвижими имот са в различна насока – същият е потвърдил, че чужденците не пребивават на адреса, нито някога са пребивавали там. Обстоятелството на липса на фактическо пребиваване на заявения адрес в случая се установява не само от извършената проверка на деклариения адрес, но и от писмените обяснения на Д. А. П. включително и от справките в информационните масиви на МВР. Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган, че чужденец, подал заявление за получаване на постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в Република България, което да му даде реална възможност за живеене в страната и да изпълнява своите трудови функции. При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства следва извод за липса на такова намерение у чужденеца /в този смисъл Решение № 7257/16.06.2021 г., постановено по административно дело № 4855/2021 г. по описа на ВАС и Решение № 6358/14.06.2023 г., постановено по административно дело № 4680/2023 г. по опис на ВАС/.

Понятието за „жилищна площ и лица“, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се прецени така, както е легално дефинирано в § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на ЗГР. Действително липсва друга дефиниция на това понятие за целите на ЗЧРБ, поради което не може да се твърди, че легалната дефиниция, уредена в ЗГР е неприложима в случаите на проверка на декларираните достоверни данни. Видно е, че в закона е установен един стандарт относно регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за получаване на разрешение за постоянно пребиваване. Безспорно декларирането на адрес, на който пребиваването в Република България е под въпрос е относимо към посоченото в отказа правно основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, а именно деклариране на неверни данни. В случая не може да се приеме чужденецът да се установи на адрес, на който има сключени още 13 договора за наем с чужденци, за които Д. А. П. заявява изрично, че не да пребивават на адреса, включително и че никога не ги е виждала. Този факт се потвърди безспорно по делото и от данните за влизанията и излизанията на чужденеца, защото видно

от справката за пътуване на лице чужд гражданин е установено, че за периода 28.11.2022г. – 03.04.2023г. има единствено регистрирано влизане на територията на страната на 29.11.2022г. през ГКПП К. и излизане на същата дата, през същия ГКПП.

От друга страна, за да се възползва от облекчената процедура по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, чужденецът, комуто не е издадена виза за дългосрочно пребиваване, следва да представи на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Такъв договор, сключен с „Д.А.С Хаусбау“ ЕООД е представен. Прави впечатление, че договорът е сключен на 28.11.2022г., т.е. на същата дата на която чужденецът е напуснал границите на Р.България и ден преди подаването на заявлението до Дирекция „Миграция“ – МВР.

Отразеното в цитираната справка за пътувания на В. Й. обстоятелство не е оспорва, поради което съдът намира, че представеният трудов договор е фиктивен и е сключен единствено за целите на процедурата по издаване на разрешение за постоянно пребиваване.

Не е възможно, работник да изпълнява трудовите си задължения, след като физически отсъства от мястото, определено му според договора за изпълнението им, освен ако изрично не е предвидено работата да бъде изпълнявана дистанционно. Последното обстоятелство в случая не се установява.

Допълнителен аргумент за фиктивност на трудовия договор е липсата на длъжностна характеристика, екземпляр от която, съгласно чл. 127, ал. 1, т. 4 от КТ, се връчва на работника или служителя при сключване на трудовия договор срещу подпис и се отбелязва датата на връчването.

При така установените обстоятелства по делото, Й. В. действително е посочил в заявлението си от 29.11.2022г. неверни данни относно адресът, на който ще пребивава, за същото обстоятелство е представил към заявлението си и декларация, с което се установява посоченото в отказа материално-правно основание по чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

При така изложеното, съдът приема, че оспореният по делото отказ е постановен и в съответствие с материалния закон и не е незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

В обобщение, при извършването то съда на дължимата проверка по чл.168 АПК, съдът не установи основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК по отношение на оспорения отказ. Жалбата е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора, поради своевременно направено искане, в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени разноски за юрисконсултско възнаграждение. В полза на ответника следва да бъде присъдено

юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от закона за правната помощ и чл.143, ал.3 АПК .

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 12-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република С. срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-7976/03.04.2023г., постановен от Директора на дирекция "Миграция"-МВР.

ОСЪЖДА В. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република С., да заплати по бюджета на Дирекция "Миграция"-МВР сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: